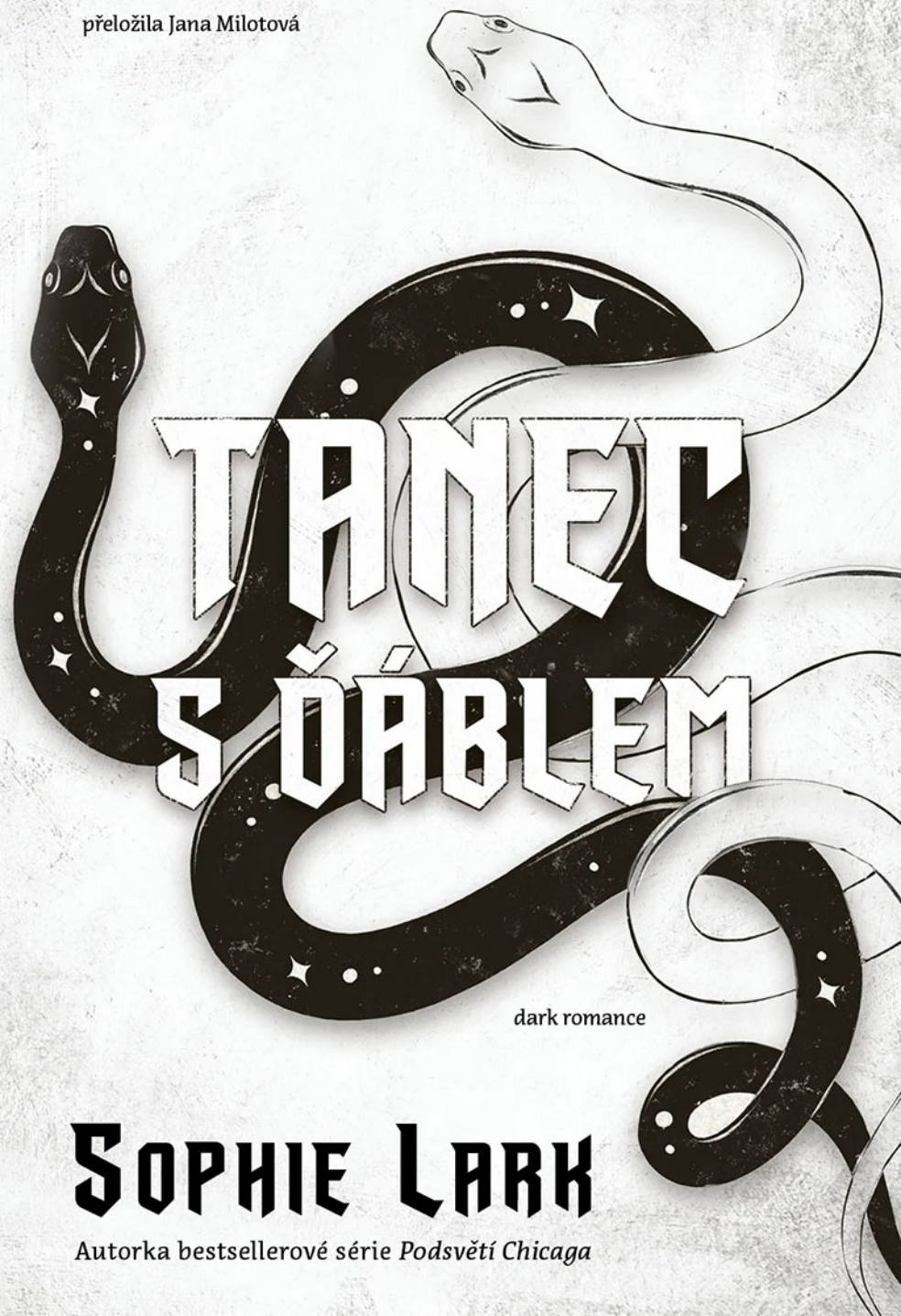
přeložila Jana Milotová

TANEC S ĎÁBLEM

dark romance

Sophie Lark

Autorka bestsellerové série *Podsvětí Chicaga*

TANEC S ĎÁBLEM

SOPHIE LARK

TANEC S ĎÁBLEM

přeložila Jana Milotová

VAROVÁNÍ PŘED CITLIVÝM OBSAHEM

Kniha Tanec s ďáblem obsahuje motivy, jež pro některé čtenáře mohou být citlivé. Patří k nim explicitní sexuální scény, násilí, krev a vraždy, fyzické i psychické týrání, manipulace a nerovnováha moci ve vztahu. Objevují se v ní také témata sebevraždy, sebepoškozování, traumatu z dětství, zneužívání návykových látek a závislosti.

THERE ARE NO SAINTS
Copyright © 2022, 2023 by Sophie Lark
Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.
www.sourcebooks.com
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jana Milotová, 2026
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8781-4

Tuto knihu věnuji všem členům komunity Love Larks, kteří se potýkají s psychickými problémy. Psaní této knihy pro mě bylo intenzivní terapií, při níž se dostaly na povrch některé hluboké rány z dávné minulosti.

Chci, abyste věděli, že každá část vás – věci, které vám přinášejí radost, i ty, jež způsobují bolest, vlastnosti, na které jste nejvíc pyšní, i ty, jež se zdají být vaším nejhorším nepřítelem a sžírají vás zevnitř… to vše tvoří vaši mysl. A vaše mysl je krásná a dokonalá, protože je jediná svého druhu.

Jste nenahraditelní. Jste jedineční.
Jste uměleckým dílem.

PLAYLIST

Sub Urban, REI AMI – Freak
UPSAHL – People I Don't Like
Malia J – Smells Like Teen Spirit
XYLØ – yes & no
Bebe Rexha – I'm Gonna Show You Crazy
Ashnikko, Baby Tate – STUPID
Halsey – Gasoline
Billie Eilish, Khalid – lovely
FJØRA – Devil's Worst Nightmare
DEZI – Sinner
K.Flay – High Enough
VCTRYS – Black Magic Woman
Cannons – Spells
Cults – Bad Things
Hey Violet – Unholy
Melanie Martinez – Mad Hatter
Sohodolls – Bang Bang Bang Bang
Zolita – Hurt Me Harder
YUNGBLUD – Die a Little
Sub Urban – Cradles
Mother Mother – Burning Pile
Bohnes – Raging on a Sunday
Boy Epic – Dirty Mind
MISSIO – Twisted
Lewis Blissett – Sick Thoughts
Sub Urban, Bella Poarch – INFERNO

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

I

COLE BLACKWELL

♫ „People I Don't Like" – UPSAHL

Všiml jsem si titulků o tom, že na Ocean Beach někdo zavraždil dívku. Tělo bylo nalezeno plovoucí v troskách starých lázní Sutro Baths. Bylo mi jasné, že za tím stojí Shaw. Jako by se pod to sám podepsal. Na výstavě jsem ani nepotřeboval vidět jeho samolibý úšklebek, abych si to potvrdil. Libuje si v bití a mrzačení. Jeho subjekty lze jen málokdy identifikovat podle zubů, nebo dokonce podle otisků prstů.

Umělecké dílo, které dnes večer vystavuje, jsem už viděl. Moje je lepší.

U něj je všechno přehnané. Samé barvy, odvážné tahy, veškerá ta symbolika, která člověka praští přímo do očí.

Jsem si jistý, že ať už dnes večer vyhraje, nebo ne, prodá tisíc reprodukcí. Alastor se opravdu činí. Jeho talent na sebepropagaci však daleko převyšuje ten umělecký.

Okamžitě zaujme moji pozornost, když pyšně nakráčí do galerie. Věnuje mi nepatrný náznak úsměvu – pohnutí rtů, které odhalí záblesk vybělených zubů. Já nehnu ani brvou.

Navzdory mlze, která celý týden zahalovala město, vypadá opáleně. Obklopí ho hlouček žen, včetně Betsy Vossové, která tuto akci zorganizovala. Položí Shawovi ruku na předloktí a zasměje se jakémusi vtipu, co pronesl.

Alastor jí úsměv oplatí a jeho tvář ožije chlapeckým šarmem.

Připomíná mi masožravou rostlinu, která ze sebe vypouští lepkavou sladkost, aby nalákala mouchy.

Znám většinu těch, co se tu motají, popíjí merlot zdarma a prohlíží si vystavená díla. Jak začíná víno působit, hádají se o jejich kvalitách čím dál víc bez zábran.

Jsou to pořád ti samí lidé, pořád ty samé podlézavé kecy.

Kurevsky se nudím.

Sanfranciská umělecká scéna je úzce propojená. Všichni se navzájem znají – jak v běžném, tak v intimním smyslu. Betsy a Alastor už spolu spali, ačkoli ona se nemusí bát, že skončí v lázních Sutro. Jako zprostředkovatelka Shawových uměleckých děl je až příliš užitečná.

Jediná osoba, kterou nepoznávám, je hubená holka, která si právě teď cpe u skvělého bufetu do pusy sýr. Betsy nikdy nešetří – na dnešní večer nechala připravit velkorysý výběr čerstvého ovoce, sendvičů a makronek. Ta holka likviduje uzenou goudu, jako by týden nejedla. Nejspíš to tak je. Pravděpodobně je to další hladovějící malířka, co se potuluje na okraji umělecké scény.

Na tuto příležitost se pokusila vyparádit. Má na sobě volné bílé šaty – tak svěží a zářivé, že si je musela pořídit teprve nedávno. Její boty ale vypráví jiný příběh – ošoupané martensy vypadají starší než ona sama.

Chystám se obrátit pohled k zajímavější podívané, když se dívka srazí s Jackem Briskem, kurátorem současného umění v Sanfranciském muzeu moderního umění. Vina je na jeho straně – příliš agresivně gestikuloval baculatýma rukama. Ale zaplatí za to ta holka. Z Briskovy sklenice vystříkne merlot a potřísní jí přední část šatů. Víno se vsákne do bílé bavlny, jako by to byl savý papír.

„Moc se omlouvám," pronese Brisk lhostejně a dívce, která zjevně není nikdo významný, věnuje sotva jediný pohled. Pak se zase vrátí ke svému rozhovoru.

Sleduju dívčin obličej, abych zjistil, jestli se rozpláče, začne se vztekat, nebo se Briskovi překotně omluví.

Neudělá ani jedno. Prohlédne si skvrny a mezi obočím se jí vytvoří vráska. Pak zvedne sklenici vína a odkráčí směrem k toaletám.

Projdu se mezi uměleckými díly, která jsem ještě neviděl. Je zřejmé, která z nich budou soutěžit o cenu. Umění je možná subjektivní, ale kvalita září jako zlato vedle mosazi.

Hádám, že hlavními uchazeči budu já, Rose Clarková a Alastor Shaw.

Moje dílo je nejlepší. To by mělo být zřejmé už jen z davu lidí kolem, kteří se zdržují déle a šeptají si intenzivněji než u díla kohokoli jiného.

Komplikací je porota. Sedí v ní Carl Danvers, zahořklý misantrop, který mi nikdy neodpustil, že jsem před osmi lety na galavečeru vtipkoval na jeho účet. Chtěl jsem, aby to zaslechl, ale jeho následnou zášť jsem podcenil. Od té doby využil každé příležitosti se mi mstít, i za cenu vlastní reputace.

Alastor se ke mně přikrade zezadu.

Slyším ho na kilometr daleko. Má ladnost bizona.

„Pěkný večer, Cole."

„I tobě, Shawe."

Říká mi křestním jménem jen proto, aby mě naštval. Já používám jeho příjmení ze stejného důvodu.

Myslí si, že když o mně ví určité věci, je mezi námi jakési pouto.

Žádné pouto mezi námi ale neexistuje. Jakékoli city jsou čistě jednostranné.

„Jaký jsi měl víkend?“ Sotva dokáže skrýt úsměv.

Zoufale touží, abych uznal, co udělal. Tu radost mu odepřu, ale nejspíš bude lepší mít tento rozhovor za sebou, aby se konečně vypařil a nechal mě na pokoji.

„Nijak zvláštní,“ odpovím. „Ale myslím, že ty to samé říct nemůžeš.“

Teď si dovolí se usmát. Odhalí mi dokonalé zuby s korunkami a chlapecké dolíčky a jeho teplé, hnědé oči se zalesknou. Právě ten lesk ženám podlamuje kolena, nutí je se na něj usmívat a prohrabávat mu sluncem vyšisované vlasy.

„Miluju vysokoškolačky.“ Jeho hlas je hluboký a hrdelní. Tlustým růžovým jazykem si navlhčí rty. Jeho rysy pokryje při vzpomínce na to, co udělal, chtíč.

Zhluboka se nadechnu, abych potlačil odpor.

Alastorovy choutky mě znechucují. Takový zatracený klišé. Vysokoškolačky, proboha!

„Ty a Bundyová,“ zamumlám. Rty se mi sotva pohnou.

Shaw přimhouří oči. „Ach tak, to je pod tvoji úroveň, co? Necítíš ale jistou… touhu, když vidíš něco takového?“ Trhne hlavou směrem k úchvatné blondýnce, která se předklání opodál, aby si prohlédla detaily umělecké instalace na zemi. Červené šaty jí těsně obepínají kulatý zadek.

Pak nakloní hlavu směrem ke štíhlé Asiatce. Přes průsvitný materiál jejího topu jí jsou jasně vidět bradavky. „A co tahle?“

Ženy obvykle nezabíjím.

Ne kvůli nějakým malicherným morálním zábranám.

Je to prostě příliš snadné.

Kteroukoli z nich bych přemohl, jako by to byly malé děti. Kde je v tom ta výzva? Nějaký pocit úspěchu?

„Odvážný lovec novorozených jehňátek,“ ušklíbnu se.

Alastorův výraz potemní. Než stačí odpovědět, do galerie se vrátí ta hubená žebrácká umělkyně. Hlavu má vztyčenou a tmavé vlasy za ní vlají.

Myslel jsem, že šla na záchod, aby se pokusila o nemožné – vyčistit si šaty.

Opak je pravdou. Obarvila si je vínem celé.

Použila merlot a zbarvila látku odstíny tmavě vínové a purpurové v jemných akvarelových vrstvách. Zírám na šaty, protože mě překvapují – nejen tím nápadem, ale i provedením. Jsou opravdu krásné. Nic, co bych čekal, že vznikne po osmi minutách práce na záchodě.

Alastor sleduje můj pohled. Všimne si mého zájmu, ale absolutně ho nechápe.

„Ona?" Usměje se. „Překvapuješ mě, Cole. Nikdy předtím jsem si nevšiml, že bys lovil v kanálech."

Odvrátím od dívky pohled a mé podráždění se vystupňuje. „Myslíš si, že by mě přitahovala nějaká špinavá malá zoufalka s okousanými nehty a potrhanými tkaničkami?"

Všechno na té holce mě odpuzuje – od jejích nemytých vlasů až po tmavé kruhy pod očima. Vyzařuje z ní zanedbanost.

Shaw je však přesvědčený, že mě odhalil. Myslí si, že mě nachytal v nestřeženém okamžiku.

„Možná si s ní půjdu promluvit," navrhne úlisně.

„Jen do toho. Cokoli, jen aby už tahle konverzace skončila."

Rozhodným krokem se vydám směrem k otevřenému baru.

Hodiny se pomalu sunou od osmi k deseti.

Vklouzávám do různých rozhovorů a nasávám chválu na své dílo.

„Nikdy mě nepřestaneš udivovat." Betsyiny bledě modré oči se na mě dívají přes obroučky drahých značkových brýlí. „Jak tě proboha napadlo použít pavoučí vlákno? A kde jsi ho sehnal?"

Dívá se na mě se stejným obdivem, jaký věnovala Shawovi, ruku na předloktí se mi ale položit neodváží.

Všichni říkají, že ta cena už je skoro moje – alespoň ti, kteří mají vkus.

Alastor mezitím trucuje u jednohubek. Sklidil pořádnou porci pochval, ale všiml si rozdílu v jejich tónu, stejně jako já. Zatímco on dostává pochvaly, já nadšené ovace.

Tu cenu chci, protože si ji zasloužím.

Na peníze kašlu – deset tisíc dolarů pro mě nic neznamená. Až sochu prodám, vydělám desetkrát tolik.

Když však Betsy vyzve dav k tichu, přepadne mě mrazivá předtucha. Řekne: „Děkuji všem, že jste dnes večer dorazili! Jsem si jistá, že jste zvědaví, jak se porota rozhodla."

Vím, jak bude pokračovat, ještě než ke mně vyšle provinilý pohled. „Po dlouhé debatě jsme se rozhodli udělit dnešní cenu… Alastoru Shawovi!"

Následný potlesk je plný nervózního napětí. Alastor je sice populární, ale polovina publika vrhá pohledy mým směrem, aby viděla moji reakci. Zachovám klidnou tvář a ruce mám schované v kapsách. Netleskám spolu s ostatními, protože mi nezáleží na tom, jestli působím zdvořile.

„Rivalita pokračuje!" poznamená Brisk s tváří zarudlou od alkoholu.

„Lakers a Clippers nejsou rivalové jen proto, že oba hrají basketbal," pronesu dost nahlas, aby to Shaw slyšel.

Ta sportovní metafora je určena pro Alastora a má se mu zarýt pod kůži jako ostnatý drát.

Brisk se zachechtá a Shawovi po krku vystoupá ruměnec. Tlustými prsty sevře křehkou stopku skleničky šampaňského tak pevně, až skoro slyším, jak praská.

„Gratuluju.“ Ani se nesnažím znít upřímně. „Vím, že Danvers je velký fanoušek tvé práce – dělá mu totiž potíže, když je dílo otevřené interpretaci.“

„Ne každé umělecké dílo musí být hádankou,“ zavrčí Alastor.

„Cole!“ Betsy se ke mně prodere. „Doufám, že nejsi moc zklamaný – tvoje dílo se mi líbilo víc.“

„Shawovi taky,“ odpovím. „Jen to nechce přiznat.“

Betsy se otočí a přímo za sebou si všimne Shawa. Naprázdno polkne a zčervená. „Tvůj obraz byl samozřejmě taky úžasný, Alastore!“

Shaw od nás odkráčí, aniž by se obtěžoval odpovědět.

„Pěkně jsem si to zavařila, co?“ Betsy se zašklebí. „No, říkají to všichni. Tyhle ceny jsou především politické.“

„Nebo osobní.“

Jak se dalo očekávat, Danvers ještě s ventilováním své zášti neskončil, protože následujícího rána zveřejní recenzi výstavy, ve které mým směrem vyšle pár špatně maskovaných urážek:

> Ačkoli Blackwellova tvorba i nadále vykazuje obvyklou preciznost, v jeho technice je cítit jistá chladná strohost, jež nedokáže vyvolat stejnou energii, jakou vzbuzují frenetické barevné kompozice Alastora Shawa. V Shawově tvorbě je cítit divoká bezstarostnost, kterou by měl Blackwell následovat.

Dokážu si živě představit, jak se Alastor při ranní kávě usmívá a listuje článkem.

Danversův názor pro mě znamená méně než cvrlikání ptáků za oknem. Vztek, který cítím, je zcela vyvolán troufalostí toho malého červa, který se odvážil mě veřejně napadnout.

Stejně jako mě uráží Shawovo přesvědčení, že jsme rivalové, příčí se mi i to, že si Danvers myslí, že mě může soudit.

Dojím snídani – stejnou jako obvykle: espresso, dva plátky slaniny, půlku avokáda a perfektně uvařené vejce naměkko na plátku opečeného kváskového chleba.

Pak umyju a utřu nádobí, načež ho uklidím na místo do skříňky.

Už jsem se osprchoval a oblékl.

Vydám se do svého ateliéru blízko svého domu na mořských útesech severně od města. V rozlehlém, sluncem zalitém prostoru stála kdysi čokoládovna. Nyní otevřenou klec, v níž pracuju, tvoří holá ocel, sklo, cihly a beton.

Nenajímám si na realizaci svých návrhů řemeslníky, i když bych si je mohl dovolit. Každý krok procesu dělám sám, a to i u těch nejsložitějších a technicky nejnáročnějších soch. Vyrobil jsem si vlastní zařízení na svařování, zlacení, řezání a pájení. Mám i svoje navijáky a lešení. Dokonce i pneumatické zvedáky pro ty největší kusy.

Nikdo mi nepomáhá, pracuju sám.

Začínám v deset hodin dopoledne a pokračuju až do večeře. V kuchyni mám zásoby jídla a pití, ale pauzu si udělám málokdy.

Dnes začínám pracovat na novém díle ze stejné série.

Vím, jak chci, aby vypadalo – organicky a dekonstruovaně. Chci, aby prvky sochy jakoby visely ve vzduchu.

Když si však prohlížím materiál, který mám k dispozici, nic se mi nezdá správné. Železo je příliš těžké a ocel postrádá lesk.

Představím si přesný zakřivený tvar, kterého chci dosáhnout. Chci, aby připomínal trup lodi nebo žebro velryby…

Pak se usměju, protože se dostaví inspirace.

Čekám před kancelářemi *Sirény* na Cabrillo Street.

Jde o špinavou, nízkou budovu s plechovou střechou, na kterou bubnuje slabý déšť.

Déšť je neuvěřitelně užitečný. Zhoršuje viditelnost, nutí lidi sklánět hlavy a pobízí je, aby pobíhali z místa na místo, aniž by se zdržovali nebo rozhlíželi.

Deštníky jsou ještě lepší.

Stojím v uličce a přes malé špinavé okénko kanceláře sleduju Danverse.

O člověku se dozvíš všechno, když si myslí, že je sám.

Sleduju, jak ze zásuvky vytahuje plechovku ořechů, otevře ji a sní několik hrstí. Pak si otře slanou dlaň o nohavici džínů a ořechy odsune, jako by je už nechtěl. O pár minut později si však nabere další hrst. Pak, v návalu odhodlání, nasadí na plechovku víčko a schová ji do zásuvky. Trvá však ještě kratší dobu, než šuplík znovu otevře a znovu si nabere.

Do kanceláře vejde Danversova recepční. Už má na sobě kabát, v ruce třímá kabelku a zjevně chce odejít, než se počasí ještě zhorší.

Danvers se postaví mezi ni a dveře a zablokuje jí cestu svým hubeným tělem. Ignoruje její váhavé kroky jeho směrem, jimiž mu chce naznačit, aby ji pustil ven.

Jeho tlachání se mučivě protahuje. Všimnu si, jak se dívka několikrát dotkne telefonu v kapse. Pravděpodobně cítí vibrace textovek od přátel, kteří na ni čekají v nějaké nedaleké kavárně nebo restauraci.

Nakonec ji Danvers přece jen propustí. Čekám, že ji bude následovat ven – recepční byla poslední, kdo v kanceláři kromě něj zůstal.

Místo toho tam ale dál neohrabaně stojí a po chvilce se znovu posadí na židli.

Zjevně je frustrovaný tím, že se mu nepodařilo upoutat její pozornost. Nasype si zbývající ořechy přímo do pusy a hodí plechovku směrem ke koši v rohu. Mine ho o půl metru. Vidím, jak zašeptá slovo *kurva*, ale neobtěžuje se ji zvednout.

Pak chvíli projíždí facebook. Sedí čelem k oknu, takže na obrazovku počítače nevidím, ale zato vidím v jeho brýlích její patrný odraz. Otevře Word, napíše pár vět a pak ho zase zavře. Zřejmě dnes ráno mým pomlouváním vyčerpal veškerou tvůrčí energii.

Nakonec počítač vypne a sundá z věšáku na zdi kabát. S potěšením zjišťuju, že si zapomněl vzít deštník.

Danvers zhasne poslední světla a zamkne za sebou.

Vyjdu z uličky a vyhnu se kameře umístěné v severozápadním rohu nízké cihlové budovy. Jakmile otevřu deštník, nejsem nic jiného než vysoký tmavý stín pod černou záštitou.

Předstírám, že se skloněnou hlavou, ponořený do vlastních myšlenek, spěchám. Po chvíli o něj letmo nezavadím ramenem.

„Carle," zvolám s předstíraným překvapením. „Neviděl jsem tě."

„Cole." Danvers je trochu nervózní. Jistě přemýšlí, jestli jsem si přečetl jeho článek a jsem tu proto, abych mu to dal sežrat.

„To je kancelář *Sirény*?" zeptám se, jako bych to nevěděl.

„Přesně tak." Trhaně přikývne. Je ztuhlý a ostražitý.

„Moje studio je hned tamhle." Ukážu směrem k Fultonu, kde – jak Danvers dobře ví – je nájem, oproti tomu, co pravděpodobně platí *Siréna*, trojnásobný.

„Opravdu?" zeptá se Danvers neurčitě, ale zadívá se opačným směrem k Balboa, odkud často jezdí tramvají domů.

Déšť je teď silnější, lepí mu řídnoucí vlasy k hlavě a zdůrazňuje krysí vzhled jeho vystouplého nosu a předkusu.

„Schovej se pod můj deštník," navrhnu, jako bych si teprve teď všiml, že je promočený. Natočím deštník tak, aby nás oba zakryl.

„Díky," souhlasí Danvers neochotně. A pak, protože lidskou přirozeností je usilovat o mír a oplácet laskavost laskavostí, dodá: „Doufám, že nejsi naštvaný kvůli té výstavě. Byla to tvrdá konkurence."

„Nejsem ten typ člověka, který chová zášť."

Danvers na mě zamžourá přes zamlžené brýle. Jsem si jistý, že si klade otázku, jestli jsem jeho recenzi četl. Možná si dokonce přeje, aby ji nenapsal, protože Carl Danvers má zoufalou potřebu být oblíbený. Právě moje veřejné zesměšňování v něm vůči mně probudilo vztek. Mohl jsem to kdykoli odčinit nějakým komplimentem. Pokud bych se teda přiměl lhát.

Na Danversovi ale není k obdivu zhola nic.

Vlastně jsem nikdy nikoho neobdivoval.

„Myslím, že můj současný projekt tě zaujme mnohem víc," prozradím Danversovi. A pak, jako by mě to právě napadlo, dodám: „Nechceš se na něj podívat? Ještě na něm pracuju, ale alespoň se schováme před tím deštěm."

Danvers je vůči tomuto nečekanému smířčímu gestu podezřívavý. Prohlédne si můj obličej, který se snažím pečlivě udržet, aby působil nenuceně a téměř roztržitě. Jako bych se vracel do svého ateliéru a pozval ho k sobě z pouhého chvilkového rozmaru.

Všimnu si chtivého lesku v jeho očích. Jeho nedůvěra vůči mně – rozumná a oprávněná – bojuje s touto nečekanou nabídkou: rád by nahlédl do rozdělané práce, kterou nikdy s nikým nesdílím. Jen možnost navštívit můj ateliér, aby se o tom mohl vychloubat ostatním a možná to popsat v článku, je pokušení, kterému Danvers odolat nedokáže.

„Mohl bych se na chvilku zastavit," odvětí chraplavě.

„V tom případě pojďme tudy." Ostře se otočím, abych přešel přes ulici.

Déšť se valí dolů, stéká prudce okapy a unáší s sebou odpadky a spadané listí. Skoro nemusím ani dávat pozor na projíždějící auta. Chodníky jsou prázdné.

Vydám se cestou, kterou jsem šel už několikrát. Cestou bez bankomatů a dopravních kamer. Bez restaurací s venkovním posezením i bez zvědavých bezdomovců tábořících ve stanech.

Pokud po cestě na někoho narazíme, okamžitě to ukončím.

Nikdo však nezasáhne. Přepadne mě pocit správnosti – jediný okamžik, kdy cítím spojení s něčím, co připomíná osud nebo předurčení. Okamžik, kdy všechno proběhne přesně tak, aby mi to vraždu usnadnilo. Vpustím Danverse zadními dveřmi. Světla jsou tlumená a naše kroky se ozývají v obrovském prostoru. Danvers natahuje krk a snaží se nahlédnout do tmy, aniž by si všiml, že vstoupil na rozlehlou plochu tenké plastové plachty.

Vytáhnu z kapsy garotu a tiše odvinu drát.

„Rád bych viděl tvé stroje," prohlásí se stěží skrývaným nadšením. „Je pravda, že si všechno vyrábíš sám?"

Rád by mě přistihl při lži.

Přiblížím se k němu a snesu se na Danverse jako jestřáb z nebe. Neslyší moje kroky. Necítí na rameni můj dech. Nevšimne si, jak můj stín pohltil ten jeho.

Omotám mu drát kolem krku a napnu ho, až mu přeruší dech. Jako bych mu ho ustřihl nůžkami.

Okamžitě ho zachvátí panika.

Sápe se po krku a snaží se drát uchopit, ale kov tenký jako břitva už se mu zabořil do měkkého masa. Mlátí sebou a vzpírá se. Srazím ho na zem, přitlačím mu koleno na záda a tahám za drát stejným pohybem, jako kdybych vesloval.

Spadly mu brýle. Leží pár metrů opodál a zírají na mě jako pár prázdných očí.

Danvers leží tváří k zemi, jeho výraz nevidím.

Nevadilo by mi se mu do něj dívat. Nebylo by to poprvé. Sledoval jsem strach, úzkost a utrpení i to, jak se všechno nakonec promění v tupou odevzdanost a pak v naprostou prázdnotu smrti. Život skončí, je uhašen nekonečnou prázdnotou vesmíru. Vrátí se zpátky do nicoty jako jiskra z táboráku mizící do noci.

Mohl bych se mu při tom vysmát.

Ale k čemu by to bylo? Za chvíli bude navždy pryč. Dělám to pro sebe, ne pro něj.

Jeho zápas slábne a vzpírá se čím dál vzácněji. Je jako polomrtvá ryba zmítající se na souši.

Můj tlak na jeho krk je stejně neúprosný jako vždycky.

Necítím k němu žádný soucit ani vinu. To jsou emoce, které jsem nikdy nezažil.

Jsem si vědom celé škály lidských pocitů. Studoval jsem je, abych mohl napodobovat jejich účinky, ale nemají nade mnou žádnou moc.

To, co prožívám, prožívám intenzivně: vztek, odpor, slast. To jsou elementární síly, které uvnitř mě působí jako vítr, oceán a roztavená skála.

Musím je mít pevně pod kontrolou, jinak nebudu o nic lepší než Shaw. Otrok svých impulzů.

Nezabíjím Danverse proto, že *musím*.

Zabíjím ho, protože *chci*.

Byl mi trnem v patě, přítěží. Byl jen bezcenná, ufňukaná, závistivá sračka. Nic jiného si nezaslouží. Vlastně by měl být poctěn, že z něj teď udělám víc, než by kdy sám dokázal. Zvěčním ho, aby jeho jiskra na okamžik jasně zazářila.

Zaslechnu prasknutí. Jeho tělo ochabne. O tři minuty později ho pustím. Pak začne porcování.

Zatímco pracuju, cítím, že můj život má smysl. Jsem vzrušený, zaujatý, naplněný uspokojením.

Je to pocit, který se mě zmocní vždycky, když tvořím.

Výsledná socha je nádherná. Moje dosud nejlepší dílo.

Vystavím ji v Oasis, kde vím, že Shaw rovněž ukáže světu svou nejnovější práci.

Žádná z kostí nevypadá jako žebro, čelist nebo stehenní kost. Obrousil jsem je, namočil do zlata a sestavil do zcela nového uspořádání. Přesto si zachovávají lineární, organický tvar. Socha žije způsobem, jakým by nikdy nemohla, kdyby byla vyrobena ze zlaceného kovu nebo kamene.

Reakce je okamžitá a nadšená.

„Můj bože, Cole, opět ses překonal," vydechne Betsy a zírá na ni, jako by to byla modla. „Jak jsi ji pojmenoval?"

„*Křehké ego*."

Betsy se zasměje. „Jak nezvykle sebekritické."

Betsy jako obvykle mou pointu vůbec nepochopila.

Nemám tím na mysli své vlastní ego – to je nezničitelné.

Než noc skončí, socha se prodá jakémusi čerstvě zbohatlému technologickému miliardáři za sedm set padesát tisíc dolarů.

„To ji snad chce roztavit kvůli tomu zlatu?" poznamená Alastor kysele.

Sám nikdy žádné dílo ani za polovinu takové částky neprodal.

„Pochybuju, že by někdo koupil *mé* dílo jen proto, aby ho zničil." Usměju se a připomenu tím Shawovi, jak jakási odnož fundamentalistické církve koupila jeden z jeho obrazů jen proto, aby ho zapálila. Stalo se to v jeho uměleckých začátcích, kdy byl spíš provokatér než prodejce.

Dnes večer nemá očividně náladu na posměšky. Jeho tvář vypadá nad příliš těsným límečkem košile opuchle a jeho široká hruď se zvedá a klesá až moc rychle.

Zírá na sochu s neskrývanou závistí.

Shaw má talent, to se musí uznat.

Ale já ho mám mnohem víc.

Pak, uprostřed podráždění a zášti, se celý jeho výraz promění. Dojde mu to.

„Ne…“ zašeptá tiše. „To jsi neudělal…“

Nemusím to potvrzovat, ale ani se neobtěžuju to popírat. Pravda je zřejmá každému, kdo má oči.

Alastor si smyslně povzdechne. „Ty máš ale kuráž… vystavit to takhle všem na odiv…“

Na chvilku odloží žárlivost a já nenávist. Zíráme na sochu a sdílíme okamžik hlubokého uspokojení.

Pak ho však ovládnou impulzy a on se ušklíbne: „Stačilo pár slov od malého muže, aby tě motivovala k vytvoření velkého umění.“

V mém nitru se vzedme hustý a horký hněv.

Na rozdíl od Shawa nedovolím, aby emoce jakkoli ovlivňovaly má slova. Pečlivě zvážím, co ho rozzuří nejvíc.

Pohlédnu mu přímo do očí a odvětím: „O tvé práci nikdy nikdo nebude mluvit jako o mé. Musí tě to uvnitř sžírat, probouzet se každý den do průměrnosti. Ať uděláš cokoli, nikdy nebudeš skvělý. Chceš vědět proč?“

Zůstane stát na místě jako přikovaný, s úšklebkem zamrzlým na rtech.

„Protože ti chybí disciplína.“

Zmocní se ho vztek a jeho mohutné tělo se zachvěje jako sopka. „Nejsi jiný než já,“ sykne. „Nejsi o nic lepší.“

„Jsem lepší. Protože ať už dělám cokoli, mám to pod kontrolou.“

Odejdu, aby mu ta slova mohla doznít v prázdnotě lebky.

2

MARA ELDRITCHOVÁ

Vstanu v neskutečně brzkou hodinu, abych se mohla osprchovat, než dojde všechna teplá voda.

S osmi dalšími umělci se dělím o plesnivějící viktoriánský řadový dům, který byl rozparcelován na byty někým, kdo neměl pražádnou úctu ke stavebním předpisům a velmi málo chápal základní geometrii. Tenké překližkové stěny rozdělují pokoje na trojúhelníky a lichoběžníky bez ohledu na to, jak se do prostoru vejde obdélníková postel. Šikmé podlahy a prohýbající se stropy ještě umocňují dojem, že se jedná o sanatorium pro blázny.

Bydlím v malém podkrovním pokoji úplně nahoře – v létě je tam vedro k zalknutí, v zimě naopak mráz. Přesto je to žádané místo, jelikož má přístup na malý soukromý balkon. Ráda si v chladnějších nocích vytáhnu matraci ven a spím pod hvězdami. Blíž ke kempování jsem se nikdy nedostala.

Celý život jsem strávila ve městě – často v ještě horších domech než tento.

Neznám nic jiného než mlhu, mořský vánek a ulice vinoucí se nahoru a dolů v závratných kopcích, ze kterých člověka pálí lýtka a nutí ho se naklánět jako strom ve větru.

Jakmile zapnu sprchu, trubky se zachvějí. Mačkám se v prostoru velkém jako telefonní budka. Voda, která z ní vyteče, je zpočátku šedá, pak relativně čirá. Je sice vlažná, ale rozhodně lepší než ledová.

Osprchuju se rychle. Už slyším vrzání a bouchání dveří, jak několik dalších spolubydlících vstává z postele. V kuchyni dole se Frankovi připaluje káva a vypadá to, že toast taky. Umělci nejsou známí tím, že vstávají brzy, ale nikdo z nás není dost úspěšný na to, aby se vyhnul okovům vedlejšího zaměstnání. Já mám tři.

Ráno mám směnu v restauraci a později vezmu čtyři neposlušné psy na procházku do parku.

Bokem narazím do dveří koupelny, abych je otevřela, jelikož se dřevo nabobtnalé párou zasekne v rámu. Jen co se otevřou, narazím málem do Joanny, která schází dolů v nadměrně velkém tričku. Pod ním nemá nic.

„Maro," řekne a už teď se omluvně šklebí. „Už ti nemůžu pronajímat ateliér – moje stáž v La Maison skončila."

„Odkdy?" zeptám se a žaludek se mi sevře panikou.

„Od příštího týdne."

„Fajn," odvětím. „Díky, že jsi mi to řekla."

Není to fajn. Ani zdaleka to není fajn.

Ateliér je v tuto chvíli naprosto nemožné sehnat. Jeden za druhým zavírají, jelikož nájmy v San Franciscu raketově stoupají.

Když jsem vyrůstala, bylo tohle město městem umělců. Clarion Alley, hnutí New Folk a divoké, chaotické undergroundové umění vzkvétalo, kam se člověk podíval.

Moje matka nebyla umělkyně v pravém slova smyslu, ale ráda s umělci spala. Přespávaly jsme na gaučích a v malých bytech nad zapařenými restauracemi v čínské čtvrti. Každý den jsem na ulici vídala velkolepé nástěnné malby, dočasné instalace a scénická umění.

Život s mámou byl chaotický a mizerný, ale mohla jsem kolem sebe sledovat, jak vznikají krásné věci. Dávalo mi to naději, že z ošklivosti a nedostatku může vykvést krása.

Teď to však vypadá, jako by už umění nemělo šanci. Všichni umělci mizí a utíkají odsud do Oaklandu, Portlandu, nebo dokonce LA, kde si najdou alespoň normální práci.

Prostory k pronájmu skoupily technologické firmy a softwaroví milionáři. Historické budovy vyprázdnili a jejich dřevěné konstrukce naplnili lesklým sklem a ocelí.

Logicky vím, že nemám právo si cokoli z toho přivlastňovat – sama nic nevlastním. Na bankovním účtu mám sotva osmdesát babek.

Cítím však hořkost z uvědomění, že to všechno mizí právě ve chvíli, kdy jsem konečně dost stará na to, abych se do toho mohla zapojit.

Obleču si pracovní uniformu, kterou tvoří jen ustřižené džínové kraťasy, sportovní ponožky a conversky. Zatím se mi daří vyhýbat se jakékoli práci s povinností formálního oblečení.

Plácnu sebou na židli u vratkého snídaňového stolu a začnu se vyptávat Franka, Heinricha a Erin, jestli někdo neslyšel o nějakém dostupném ateliéru.

„Já ne," odvětí Heinrich mrzutě. „Sám něco hledám."

Heinrich má vždycky potíže sehnat ateliér, jelikož jeho práce se točí kolem elektrického osvětlení. Potřebuje svítilny a pájecí vybavení a alespoň jednou někde založil požár.

„Mohla bys zkusit podat žádost do Minnesota Street Project," navrhne Erin.

„Hodně štěstí," ušklíbne se Heinrich. „Na každé místo mají sto uchazečů."

Nic z toho mi náladu nezlepší. Spolknu trochu Frankovy odporné kávy a vzdám se toastu ve prospěch čerstvých croissantů v práci. Mému šéfovi Arthurovi vůbec nevadí, když si jich pár vezmu.

„Maro," upozorní mě Erin. „Dlužíš mi osmadvacet dolarů za energie." V duchu si povzdechnu, sáhnu do kapsy a vytáhnu dvacetidolarovku, kterou jsem chtěla použít na nákup.

„Zbylých osm ti dám po práci," slíbím jí.

Nikdy jsem nezažila, jaké to je, zaplatit kartou, aniž bych se musela strachovat, jestli mám na účtu dost peněz. Ocitla jsem se v jakémsi kolečku pro křečky. Čím rychleji se snažím vydělat peníze, tím rychleji mi mizí půda pod nohama.

Na druhou stranu jsem ještě nikdy nehladověla.

Doběhnu do Sweet Maple. Dorazím zpocená a udýchaná, jelikož účinky sprchy už dávno vyprchaly. Arthur mi vrazí zástěru a řekne: „Hni zadkem. Právě jsem obsadil tři stoly na zahrádce."

Odhodlání sanfranciských obyvatel jíst venku i za toho nejhoršího počasí mě nikdy nepřestane udivovat. Máme topné lampy a deštníky pro ty nejchladnější dny, ale řekla bych, že by naše hosty neodradilo nic menšího než přímý zásah bleskem.

Je pravda, že máme ty nejlepší brunche ve městě. Roznáším talíře plné omelet s chřestem, krabích vajec Benedikt a naší proslulé slaniny, dokud se mi netřesou ruce.

Kdykoli potkám někoho známého, propašuju mu mimózu zdarma. Ani to Arthurovi nevadí – možná je hrubý a panovačný, ale v jádru je to zlatíčko a tímto způsobem podporuje místní komunitu.

Když mě Arthur konečně propustí s tolik potřebnými dvaasedmdesáti dolary spropitného v kapse, vyběhnu, abych stihla včas vyzvednout psy.

Do batohu jsem si přibalila brusle. Takže když vezmu psy na procházku po celém Golden Gate Parku, nechám je, ať mě táhnou. Sama makám jen do kopce.

Bruno se jako obvykle chová jako blbec a snaží se zamotat vodítka. Klouby pohladím jeho tlustou lebku, abych mu připomněla, že jsme přátelé. Je to obří mastif, příliš velký na malý byt, v němž jeho majitelé bydlí. Neřekla bych, že ho páníček bere mimo procházky se mnou někdy ven.

Psi mi vždycky zvednou náladu, protože jsou *šťastní*. Vypláznou jazyky a ve vzduchu zavětří eukalyptus. Vdechnu ho také, zavřu oči a nasaju ho hluboko do plic.

Přemýšlím o díle, na kterém pracuju v Joannině ateliéru, a říkám si, jestli ho stihnu dokončit, než mě odtamtud vyhodí. Je příliš velké na to, aby se dalo snadno přemístit. Kdybych se s ním dostala na výstavu New Voices, bylo by to fakt něco…

Něco opravdu nepravděpodobného.

Bože, kéž by se mi podařilo něco prodat.

Erin minulý měsíc prodala obraz za osm set dolarů. Pokrylo to skoro celý její nájem. To by bylo vážně něco.

Vzpomenu si na výstavu, na níž jsem byla před pár týdny. Alastor Shaw na ní vyhrál deset tisíc dolarů. *Neuvěřitelné*. Z toho bych nejspíš vyžila celý rok.

Ani jsem neviděla vyhlášení vítěze – musela jsem odejít dřív, abych stihla přijít do třetí práce, kde dělám barmanku v Zam Zamu.

Než jsem odešla, viděla jsem stát Shawa u jeho díla – barevného obrazu, který mi téměř vypaloval oči. Erin mi zašeptala, že chce se Shawem mluvit.

„Je tak zatraceně sexy," zamumlala. „Jen se podívej na to tělo…"

Podle mě vypadal, že by mohl být v roce 1952 členem veslařského týmu na Yaleu. Měl hranatý obličej, opálenou pleť a působil až příliš zdravě. Navíc z něj táhla misogynie. Byl sice pěkný, ale nebyl to můj typ.

Celou dobu jsem si myslela, že vyhraje Cole Blackwell. Jeho socha měla bledou, tajuplnou atmosféru, která mě uchvátila. Vznášela se v prostoru jako přízrak.

O rivalitě mezi Blackwellem a Shawem ví každý. Umělecké časopisy píšou o každé jejich neshodě velice rády. Oba jsou mladí, bohatí, spí se vším, co se hýbe, a přitom se snaží jeden druhého

překonat stále více šokujícími uměleckými díly – jsou erotickým snem každého sloupkaře.

Blackwella jsem ještě nikdy neviděla. Erin říká, že je náladový a odměřený a někdy se ani na svých vlastních výstavách neukáže.

Možná se dnes večer potkáme – údajně má vystavovat něco v Oasis. Erin mě tam táhne s sebou, jelikož si na poslední akci se Shawem povídala a doufá, že dnes večer se dostanou dál.

Bude si však muset počkat ve frontě. Dle mých informací je projížďka na Alastoru Shawovi asi tak stejně „exkluzivní" jako jeho nekonečné série tisků v „limitované edici".

Jakmile odvedu psy zpátky domů, pospíším si do Joannina ateliéru v Eureka Valley. Tam strávím dalších šest hodin hluboce ponořená do své koláže.

Ještě jsem se nerozhodla, s jakým médiem chci nadále pracovat. Někdy maluju, ale jindy vytvářím předměty, jež vyžadují obrovskou koncentraci a šílené množství hodin. Vůbec to není výnosný způsob umění – nemůžete strávit dvě stě hodin nad malým šálkem pokrytým korálky, který si nikdo nekoupí. Jsem však závislá na pocitu z drobné, repetitivní, ba dokonce mučivé činnosti.

Občas fotím na starodávný pentacon. Nepovažuju to za svoji nejlepší práci – foťák používám jen tehdy, když chci zachytit okamžik v čase – něco, co se skutečně stalo. Nejistota ohledně toho, jakým druhem umělkyně se chci stát, ve mně vyvolává pocit nevyzrálosti a amatérství. Jako bych byla dítě, které si na umělce jen hraje, a moje barvou potřísněné montérky se stávají pouhým kostýmem.

Jindy přemýšlím o tom, jak jsem každý volný dolar, který jsem kdy měla, vložila do uměleckých potřeb. Jak jsem strávila téměř veškerý volný čas života uměním. Pak si vždycky řeknu, že pokud ze mě neudělá umělkyni tohle, tak už nic.

V takových chvílích mě zaplavuje palčivý pocit nespravedlnosti, který mě nutí nenávidět lidi jako Cole Blackwell, ačkoli jsem ho nikdy nepotkala. Vždycky byl bohatý a pravděpodobně nemusel nikdy v životě nic obětovat.

Blackwellovi patří ke starým sanfranciským rodinám. Jeho předkové pravděpodobně zbohatli během zlaté horečky nebo – což je pravděpodobnější – prodejem lopat nešťastným horníkům. V tom vždycky spočíval skutečný zisk.

Jakmile pracuju dost dlouho, přestávám na Blackwella nebo kohokoli jiného myslet. Nemyslím ani na to, že už brzy přijdu o tento stísněný, ale velmi užitečný prostor a že nebudu mít v práci dost směn, abych zaplatila další nájem.

Všechny bzučící myšlenky se rozplynou jako mokrá cukrová vata a zmizí i ostatní smyslové vjemy, které do mě bodají a šťouchají. Neslyším bzučení halogenových světel ani nepravidelný ruch dopravy za oknem. Už mi nevadí paprsek slunce, který prořezává místnost a zahřívá mi zadní část paže. Poslouchám hudbu ve sluchátkách a nořím se do své tiché bubliny.

Ta je stavem dokonalé koncentrace. Je to moje nirvána. Stav meditativní blaženosti. Tady mě nemůže nic vyrušit. Nic mi nemůže ublížit.

Jsem tu svým nejvěrnějším já. Sama. Naprosto v klidu.

Jsem tak hluboce ponořená do tvorby, že si nevšimnu, že mám na schůzku s Erin obrovské zpoždění, dokud mi potřetí nebo počtvrté nezavolá.

„Kurva, promiň," řeknu místo pozdravu.

„Odešla jsem bez tebe," informuje mě. „Ale měla bys dorazit. Cole Blackwell vytvořil opravdu nádhernou zlatou sochu. Všichni z ní šílí! Prodala se za balík peněz ještě předtím, než výstava vůbec skončila."

Podívám se na hodinky.

Zmeškala jsem sice většinu výstavy, ale když si pospíším, stihnu ještě alespoň půl hodiny. Výstavy nikdy nekončí včas. Organizátoři se opijí, stejně jako všichni ostatní. Zůstávají ještě hodiny po skončení, povídají si a dopíjejí drinky.

Zakručí mi v žaludku, což mi připomene, že jsem dnes zatím snědla jen croissant. Bože, doufám, že jsem nezmeškala občerstvení – večírky a výstavy pokrývají polovinu mého rozpočtu na jídlo.

Nemám čas se převléknout, ale Joanna v šatní skříni vždycky pár věcí má. Vytáhnu z ní šaty z mačkaného sametu ve stylu devadesátých let. Jsou pomuchlané a vane z nich terpentýn.

Naskočím do tramvaje a vydám se do galerie. Okna od podlahy až ke stropu osvětlují ulici, jako by celá budova byla jedna obrovská zářící lampa. Ze dveří se ozývá hudba, kdykoli někdo vejde nebo vyjde ven.

Vklouznu dovnitř a okamžitě mě obklopí vřava smíchu a rozhovorů. Na umělecké akci se nikdy necítíte nepatřičně, jelikož jsou všichni oblečení excentricky. Obklopí mě všemožné druhy oblečení, od brokátových obleků po otrhané džíny.

Nemusím se Erin ptát, kde najdu Blackwellův kousek – září na podstavci jako sbírka nebeských těles rotujících ve vesmíru.

S úctou se zastavím před nádhernou sochou, která mě zasáhne do hrudi jako šíp a naplní mě bezmocným pocitem touhy.

Zajímalo by mě, jestli někdy vytvořím něco podobně skvělého.

Když na ni zírám dobrých dvacet minut, odtrhne mě od ní konečně kručící žaludek.

Na bufetovém stole leží jen rozházené hroznové stopky a pár kousků sýra.

„Hyeny to tu obraly," ozve se zpoza mě drsný mužský hlas.

Otočím se a spatřím mohutnou postavu Alastora Shawa. Jeho široká tvář postrádá obvyklý úsměv.

Takhle se mi možná líbí víc. Nikdy jsem neměla ráda lidi, kteří se až příliš usmívají. Mám pocit, jako by se mě snažili donutit usmát se taky.

Pokrčím rameny. „To mám za to, že jsem přišla pozdě."

„Jak se jmenujete?" Přistoupí ke mně blíž. „Ještě jsem na vás nikde nenarazil."

Naše cesty se zkřížily už několikrát, ale ani jsem nečekala, že si mě bude pamatovat. „Mara Eldritchová."

„Alastor Shaw." Podá mi ruku.

Vezmu ji a cítím, jak se jeho silné, mozolnaté prsty ovinou kolem těch mých. „Jo." Zasměju se. „Já vím."

Opětuje můj úsměv a v koutcích očí se mu objeví přátelské vrásky. „No, nikdy mi to ještě stůl v žádné dobré restauraci nezajistilo."

„Možná vám to zajistí mimózu zdarma ve Sweet Maple. Můj šéf je váš velký fanoušek."

„Nechte mě hádat," pronese Alastor ironicky, „je mu čtyřicet a plešatí?"

„Šedesát a plešatý už je," potvrdím.

„Nikdy nejsem oblíbencem těch, na které bych chtěl opravdu zapůsobit." Alastor se opře o bufetový stůl a jeho svalnaté předloktí se na okamžik dotkne mého boku. Celou dobu se mnou nepřerušil oční kontakt.

„Tomu ani na vteřinu nevěřím."

„Ne?" Teď se ke mně nakloní ještě blíž. „Co bych musel udělat, abych –"

V tu chvíli se mezi nás elegantně vklíní Erin. Předstírá, že si Alastora ani nevšimla, a vesele vykřikne: „Tady jsi! Myslela jsem, že to nestihneš." Potají do mě šťouchne loktem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Tanec s ďáblem.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.